

Знайди мене

Євген Дмитренко

Так сталося, що мене сховали між слів цієї казки. Та так добре сховали, що я й сам не можу себе знайти. Тому, пропоную тобі відшукати мене.

І так, для початку, потрібно представитися. Я іграшка. Звичайна пожежна машинка. І в мене, як й в усіх інших іграшок, є ім'я. І звучить воно так — Ути-кути-тути-віу! Звісно ж, не я собі це ім'я обрав. Його мені подарував мій найкращий друг — Іван. До речі, я його улюблена іграшка.

Ну що, юний читач, якщо ти не проти, то почнімо мене шукати.

Почалося все з того, що я, разом зі своїм товаришем, поїхав гасити пожежу.

І так швидко поїхав, що після підлоги, мої колеса торкнулися стіни.

Десь там, я звернув праворуч й поїхав по настінній полиці та дверцятах шафи.

Ліве дзеркало заднього виду добряче стукнулося об стіну, але це нас не зупинило.

Іван увесь час кричав "вперед", тому, в який би ми бік не їхали, ми завжди їхали вперед.

Жовті смуги шпалер, миготіли в моїх очах так швидко, що я не встигав їх рахувати.

Коли Івана покликала матуся, то від маху руки, я полетів в дальній куток кімнати.

Опинившись на підлозі, я подивився довкола, та довкола було дуже темно.

Мені тут страшно одному, тому пропоную почати шукати мене?